
zaamheden van de vereniging moesten zich beperken tot het gebied der denkbeelden. Ons interesseert natuurlijk bijzonder hoe de kerken op de theosofie reageerden. De schrijver is hier zuinig met informatie. Hij signaleert dat Ph. J. Hoedemaker over de theosofie schreef (1899), dat in 1906 de doopsgezinde predikant Westerdijk een studie over het onderwerp deed verschijnen en wijst vervolgens op G. Wisse's *De moderne theosofie* (1909). Men proeft dat Jansen dit werk met ingenomenheid heeft geraadpleegd, ondanks de kritiek die erin wordt verwoord. Dat in sommige prot.-christelijke kerken men zeer fel gekant was tegen de theosofie komt hier niet uit de verf, maar alleen al een blik in de *Christelijke Encyclopaedie*, V, 1^e druk Kampen 1929, maakt veel duidelijk. Uit het bonte palet dat hier wordt geboden kon ik slechts een enkele kleur doen oplichten. Degene die de sfeer wil proeven waarin de Nederlandse theosofie kon gedijen zal dit handzame en mooi uitgevoerde boek zeker lezen.

D. Jansen